

**Ο ΝΟΥΜΑΣ**  
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ  
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ — ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ  
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4  
 Αθήναι 12 Ιανουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ  
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

**Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ**

των ελληνικών έργων από το Βασιλικόν Θέατρον δέν είνε και τόσοσ άδικος, όσο θέλουν να τον παραστήσουν οι ενδιαφερόμενοι συγγραφείς και ο αγαπητός συνεργάτης μας, ο μη ενδιαφερόμενος καθόλου, άφού άκούμ δέν απέφασε να δράση κι' αυτός επί της σκηνής.

Έχει άλλας άμαρτίας το περίκομψον αυτό κτίριον, κρύπτει άλλας ρυπαρότητας στα παρασκηνία του, ώστε ο αποκλεισμός των ελληνικών έργων, αντί να είνε άμαρτία, είνε—κατά την κρίσιν μας τουλάχιστον— μία από τας μάλλον αξίας θαναασμού και χειροκροτημάτων πράξεις του.

Με την γνώμην μας συμφωνεί και ο κ. Λάσκωρης. Κι' αυτός σκηνικά έργα έχει γράψει, κι' αυτός με το θέατρον καταγίνεται και όμως, όπως είχε την ελπίσειν να μας 'πη προχθές στο γραφείον της «Εστίας», ενώπιον και άλλων φίλων, το Βασ. Θέατρον έκκληροϊ και με το παραπάνω την άποστολήν του μόνον και μόνον διότι δέν παίζει έργα πρωτότυπα.

Διότι άποστολή του Βασ. Θεάτρον, για πέντε δέκα χρόνια, αν όχι και περισσότερα, δέν είνε να παίξη έργα πρωτότυπα, άφού έργα πρωτότυπα—και πιστεύομεν πως δέν έχει ανάγκην ύπογραμμισμοϋ ή λέξεις : έργα—δέν ύπάρχουν. Η άποστολή του είνε να μορφώσει ήθοποιούς, να μορφώσει κοινόν, να μορφώσει συγγραφείς. Ίδιως κοινόν να μορφώσει. Κοινόν που να τρέβωνται οι συγγραφείς και να μη του σερβίζουν, όπως γίνεται τώρα, όλα τα ύπολείμματα της προβληματικής φαντασίας των—κοινόν που να χειροκροτη όλας τας βαναύσους αίσθηματολογίας και να μη ξεκαρδίζεται με όλα τα ξεθυμασμένα και μπαγατιάτικα χαριτολογήματα—κοινόν που να έχη άπαιτήσεις από τους συγ-

γραφείς και κοινόν που να στηρίζουν οι συγγραφείς άπαιτήσεις επάνω του.

Και το κοινόν αυτό θα μας το δώσουν ή Ν. Σκηνή από την μια μεριά και το Βασιλικόν Θέατρον από την άλλην. Άρκει να εργασθούν μ' εύσυνειδησίαν. Άρκει να ακολουθήσουν τον δρόμον που έχάραξαν.

Τιμίως δέ και εύσυνειδήτως κοινων κανείς, ήμπορεί άδιστάκτως να όμολογήση ότι και ή Ν. Σκηνή και το Βασιλικόν Θέατρον δέν παρεξέκλιναν του σκοπού των όταν δέν έπαιξαν έργα πρωτότυπα, αλλά τούναντίον όταν, είτε για να κολακεύσουν, είτε για να κλείσουν στόματα άπύλωτα, είτε για να δείξουν τάχα πως ένθαρρύνουν και την έγχώριον βιομηχανίαν, έδέχθησαν να παίξουν κ' έργα πρωτότυπα.

Αυτή είνε ή αλήθεια. Πικρά, αλλά πάντοτε αλήθεια.

**ΓΝΩΜΗ**

δική μας δέν είνε : **ίνήκει εις φίλον σεβαστόν και πατριώτην όχι του γλυκού νεροϋ άλλ' άληθινόν—και την υίοθετοδμεν.**

— **Τόση κουδέντζα, μάς έλεγε χθές, γίνεται για την επέμβασιν του Έλέγγου στις μεταβολάς των οικονομικών ύπαλλήλων, ενώ έπρεπε να γίνεται τόση και μεγαλύτερη άκόμεη κουδέντζα, διότι δέν εύτυχήσαμεν άκόμα να έχωμεν τον Έλεγγον εις όλας γενικώς τας πράξεις μας.**

**Και ο σεβαστός φίλος, ο όποιος δέν είνε ούτε μέλος του Βουλγαρικού κομμάτου, ούτε όργανον ήργυρώνητον των Σλαύων, έπρόσθεσε :**

— **“Αν έπρόκειτο να ποκτήσωμε το άγαθόν αυτό, χαλάλι μας κι' ένας δεύτερος πόλεμος άκόμα !**

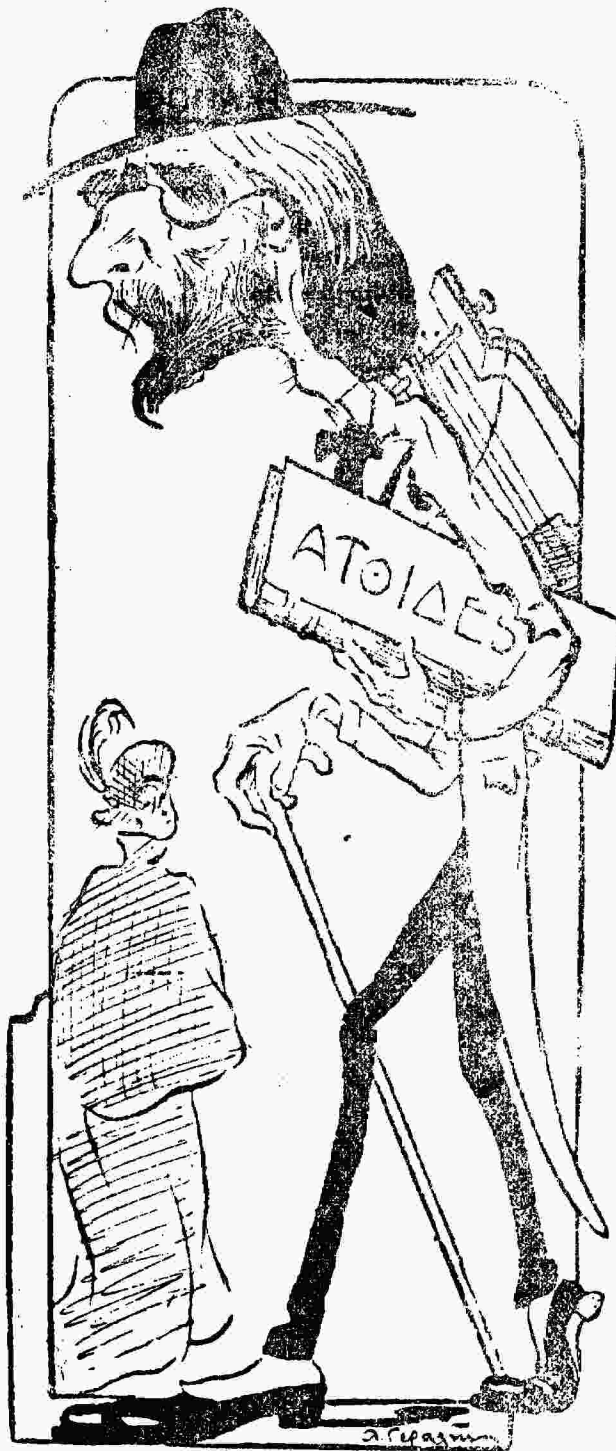
**ΜΙΑΝ ΕΡΕΥΝΑΝ**

ελίκρινεστάτην και πρωτοτυπωτάτην επί της συγχρόνου Έλληνικής ζωής άρχίζει από το σημερινόν φύλλον ο κ. Περικλής Γιαννόπουλος. “Αν ή έρευνα αυτή είνε πολύτιμος και αν ήτο άπαραίτητος, θα το ιδήτε μόνον σας. Ο «Νουμάς» με υπερήφανειαν φιλοξενεί στις στήλας του τα άρθρα του αγαπητού συναδέλφου και λογίζεται εύτυχής διότι ή εργασία αυτή, ή έξόχως έθνοπλαστική, έρχεται πολύτιμον βοήθημα εις την εφαρμογήν του άρχικού προγράμματός του.

Το σημερινόν άρθρον του κ. Γιαννοπούλου είνε ένα είδος προλόγου. Το δεύτερον, το όποιον θα δημοσιεύσωμεν εις το προσεχές φύλλον, φέρει τον τίτλον «Η Σενομανία».

Ανάγκη δέ να σημειωθή ότι τα άρθρα αυτά προέρχονται από άνθρωπον ο όποιος έτυχε νανατραφή

**ΟΙ ΑΤΘΟΙ ΜΑΣ**



**Ο ΨΑΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ**

και να ζήσει, κατά το πλείστον, με ξένους και με ξένας ιδέας και μεταξύ ξενολατρών. Συνεπώς στηρίζονται επί παρατηρήσεων, τας οποίας ήρύσθη ο ίδιος από την πηγήν και όχι από τρίτον χέρι.

Δέν συνιστώμεν λοιπόν μόνον την μελέτην των. Πρέπει να τα αισθανθήτε, πρέπει να τάγαπήσετε,

**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ**

G. D' ANNUNZIO

**ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ**

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Λουκρητία τρομαγμένη

Γαληνοτάτη...

(Φθάνουν αι άλλαι κατάσκοποι. ή Κατερίνα, ή “Ορσολα, ασθμαίνουσαι, γοργαί.)

Γραδενίγια

Και σύ, Κατερίνα ; Και σύ, “Ορσολα ; Έλατε, έλατε έδω ! Μιλήστε ! θα σας σύρω στην άπρογιαλιά με το σχοινί στον λαμό αν δέν μου πητε που είνε... Έβνε με την Πανθέαν :

Λουκρητία, ψιθυρίζουσα

“Οχι, Γαληνοτάτη ! τον είδα εις την Γιλιάναν.

Γραδενίγια (έρπάζουσα από τα μαλλιά και σε-

ουσα αυτήν).

“Οχι ψέμματα ! όχι ψέμματα ! Μίλε, “Ορσολα. Που είνε ;

“Ορσολα.

Ναι, Γαληνοτάτη. Τον είδα επί του Βουκενταύρου της έταίρας.

Γραδενίγια.

(Αποθεί την Λουκρητίαν και σύρει προς εαυτήν την “Ορσολαν ήτις γονυπετεί.) Έδω “Ορσολα, έδω, έδω. “Ομίλει ! Πές μου τί είδες. “Ολα να μου τή πής πρέπει. Στάσου, πάρε (της δίδει ένα δακτυλίδι). Και θα σου δώσω ξεχωριστά 100 χρυσά δουκάτα.

“Ορσολα (αποκτήσασα εύλωπτην)

Ναι, Γαληνοτάτη. Τον είδα επί του Βουκενταύρου της έταίρας... Έκάθητο υπό τον θόλον, μπροστά σ' ένα τραπέζι... Η Πανθέα έχόρευε επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα σε κρυστάλια, χωρίς να σπάση ούτε ένα ποτήρι και όλα τα ποτήρια ήσαν γεμάτα έως τα χείλη και ήταν ξυπύλυτη, με τα δύο μικρά πτερά της προσηρμοσμένα εις τα σφύρα της, πτερά από διαμάντια και ρουμπίνια και έχόρευε τον χορόν που ονομάζουν “Αλης, τον όποιον έφευρεν αυτή διά τον Δούκα της Μάντοβας και εκείνος ήταν όρθός και εκύτταζεν, εκύτταζε με τόσην ζέσιν ώστε ή όψις του όλίγον κατ' όλίγον έγυρεν έως το τραπέζι και ή Πανθέα με τα μικρά πτερά της ήγγιζε τα γεμάτα ποτήρια και τα μαλλιά του νέου και στο τέλος του

ακούμβησε την μίαν πτέρναν της εις το κρόταφον και έζηκούθησε να την κρατή στηριγμένη σ' αυτόν τον τρόπον. Και τότε εκείνος έκλεισε τα μάτια και ήτο πράγματι άχρός σαν το λιπό τραπεζομάνδυλο... (Η Δόγισσα άκροΐται ριγμένη εις έδραν τινά, συστρεφόμενη και λάμπουσα ως σίδηρος υπό τα βαρέα κτυπήματα σφύρας.)

Γραδενίγια.

“Ητο άχρός... Και τότε ; Μίλει, μίλει ! Πάρε !

(Από τα δάκτυλά της εξαίγει δεύτερον δακτυλίδι και το δίδει εις την κατάσκοπον. Η Κατερίνα και ή Λουκρητία ρίπτουν άκούσιον βλέμμα επιθυμίας προς το πολύτιμον αντικείμενον).

“Ορσολα.

Και τότε εκείνη ελόγισε προς αυτόν σαν δοξάρι και του έρριψε ένα φιλι επάνω εις τα χείλη του και ή ζώνη της έκόπη ξάφνου με ένα σύριγμα, σαν τις χορδες κιθάρας και έμεινε χωρίς ζώνη...

Γραδενίγια (με βραχείαν και φοβεράν φωνήν.)

Τότε ; Τότε ;

“Ορσολα.

Τότε ανεπήδησεν αποτόμως και τα γόνατά του έτρεμον και όλον το πρόσωπόν του έτρεμε. Και εκείνη του ειπε γελώσα : «Πόσον τα χείλη σου είνε κρύα ! Που έπήγε λοιπόν το αίμά σου ;»

Γραδενίγια (βασανιζόμενη από άκράτητον άγωνίαν

“Α ! εκείνη του ειπε : «Πόσο τα χείλη σου είνε